

BAL BALİNA

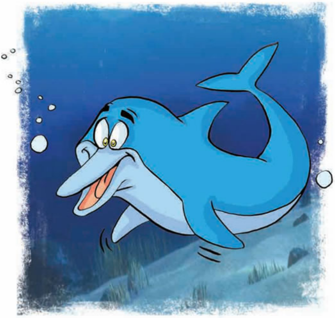
İÇİNDEKİLER

BAL BALİNA

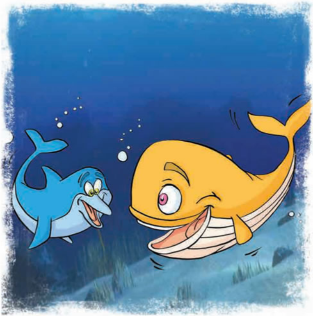
ç

Bal Balina o gün denizlerin kralı gibiydi. Yavru olmasına rağmen bir o yana bir bu yana yüzüp duruyordu. Karşısına gelen her balıkla şakalaşıyor, onlara vücut gösterisi yapıyordu.

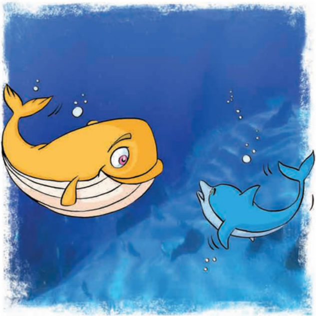
Güzel Yunus da aynı şekilde coşkundu o gün. O da bir havaya zıplıyor, bir suya dalıyordu.

Bu iki arkadaş bir yerde karşılaştılar. Bal Balina, yunusa:

– Ne o yunus, bugün çok neşelisin, dedi.

– Sen de öyle, dedi yunus.

İkisi birden yüzmeye başladılar. Bir o yana bir bu yana gidiyordu bu iki yavru. Ara sıra karşılarından gelen deniz canlıları onların

hızla yüzmeleri karşısında "La havle!" çekip kenara çekiliyorlardı. Bal Balina ara sıra şarkılar söylüyordu. Yunus ondan geri kalır mı? O da bir sürü türkü biliyordu. O da söylemeye başladı.

Bir ara yanlarına deniz kaplumbağası geldi. Onlara:

– Bugün neşeniz yerinde, Allah neşenizi artırsın, dedi.

– Öyle, dedi Bal Balina. Yunus da aynı karşılığı verdi.

– Öyle ama oynayacak bir arkadaş arıyoruz, dedi yunus.

Bunun üzerine deniz kaplumbağası onlara:

– Ben sizlerle oynayabilirim, dedi.

Dedi ama bu iki hız şampiyonuyla başa çıkılır mı? Onlar, bir o yana yüzüyorlardı, bir bu yana. Kaplumbağa onlarla birlikte yüzemiyordu.

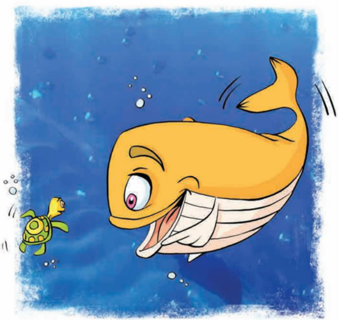

"Keşke vücudum onlar gibi kaygan olsaydı." diye düşündü. Ama kendi vücudu da güzeldi. Kolları kanat gibi bir açılıp bir kapanıyor ve o, gökyüzünde uçan kuşlar gibi

hızla yol alıyordu. Ama bu yüzme şampiyonlarıyla başa çıkmak mümkün değildi. Bir ara Bal Balina kaplumbağaya:

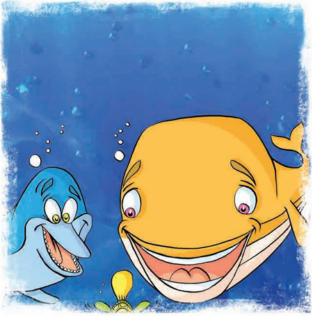
– Sen yumurtadan mı çıktın, yoksa annenden mi doğdun, diye sordu.

Kaplumbağa bu soru karşısında şaşırdı.

– Elbette yumurtadan çıktım, dedi. Bal Balina:

–Biz annemizden doğduk, dedi gülerek. Onun için bizimle yarışamıyorsun!

Yunus güldü bu konuya. Ama bir şey söylemedi kaplumbağaya. Yavru kaplumbağa çok kızdı bu söze ve onlardan ayrıldı. Sonra annesinin yanına gitti. Annesi onun ağladığını görünce:

– Ne oldu, neyin var, dedi. Yavru kaplumbağa:

– Anne, biz yumurtadan çıktığımız için mi hızlı yüzemiyoruz?

– Kim söyledi bu saçma şeyi sana, diye bağırdı.

– Bal Balina söyledi. Yanında yunus da vardı. Ama o bir şey demedi.

Anne kaplumbağa:

– Ben şimdi onlara sorarım, dedi.

Sonra yavrusunu da yanına alıp onların bulunduğu yöne doğru yüzmeye başladı.

Öfkeliydi. Onların yanına vardığında hâlâ öfkesi dinmemişti. Onlar anne kaplumbağayı görünce epey korktular. Yavru kaplumbağa

onlara bakıp:

– Sizi anneme söyledim, çok kızdı, dedi.

Bunun üzerine anne kaplumbağa:

– Sen sus, ben hâllederim, dedi yavrusuna. Sonra onlara:

– Siz ne biçim arkadaşsınız! Niçin benim miniğimin kalbini kırıyorsunuz? Onun kafasını karıştırıyorsunuz. Bir daha böyle bir şey yaparsanız sizleri annenize şikâyet ederim tamam mı, dedi.

Onlar çok üzgün olduklarını söyledikten sonra anne kaplumbağa:

– Bak güzel yunus! Sen annenden ters doğdun. Bu senin bir kabahatin gibi yüzüne vuruluyor mu? Aynen öyle de yumurtadan çıkmak bizim bir özelliğimiz. Yüzümüze vurulacak bir kabahat değil.

Yunus:

– Ben bir şey söylemedim ki, dedi.

– Söylemedin, ama arkadaşını ikaz edebi-

lirdin değil mi?

Yunus kırılmıştı bu sefer. Bu kez yüzü asık bir şekilde o gitti annesinin yanına.

Annesi:

– Ne o güzelim, bir şey mi oldu, dedi.

– Anne kaplumbağa benim kalbimi kırdı.

Annesi:

– Ne dedi de kırdı seni bakayım?

– Anne kaplumbağa, benim ters doğduğumu söyledi.

– Durup dururken mi söyledi bunu?

– Hayır. Yavru kaplumbağa ile Bal Balina birbiriyle ağız münakaşası yapıyorlardı. Ben ise hiç karışmadım. Ama sonunda kabak benim başıma patladı.

Anne yunus ona baktı ve:

– Bak sen şunun üzüldüğü şeye. Hiç bir yunus, hele senin gibi akıllı bir yunus böyle şeyleri kafaya takar mı?

– Peki anneciğim bana söyler misin, ben niçin ters doğdum?

Annesi güldü ve:

– Ters falan doğmadın sen! Bütün yunuslar böyle doğarlar evlâdım. Önce kuyrukları çıkar, en son başları doğar.

– Niçin böyle oluyor anne? Neden bizler de diğer canlılar gibi doğmuyoruz?

Anne yunus tebessüm etti ve:

– O zaman beni iyi dinle.

– Dinliyorum anneciğim.

– Bak güzelim, eğer sen baş aşağı doğsaydın, önce başın çıkacaktı. Doğum anında belirli bir süre geçiyor. Bu sırada havasızlıktan

ölebilirdin. En son başın çıktığı için doğum bitinceye kadar havaya ihtiyacın olmuyor. Doğum tamamlandıktan sonra da ben seni he-

men suyun üstüne çıkarıyorum ve nefes almanı sağlıyorum. Hatta bize başka bir yunus da bu konuda yardımcı oluyor. Böylece yavru yunuslar boğulmaktan kurtulmuş oluyor, tamam mı, dedi.

Yavru yunus şaşırdı bu cevap karşısında. Ne kadar güzel bir doğumdu bu. Eğer başka türlü doğsaydı şimdi hayatta olmayacaktı. Kendilerini yaratan Yüce Allah, demek ki onlara en uygun doğum şeklini vermişti. Bu da O'nun ne kadar merhametli olduğunu gösteriyordu. Yavru yunus bunları düşünürken annesi:

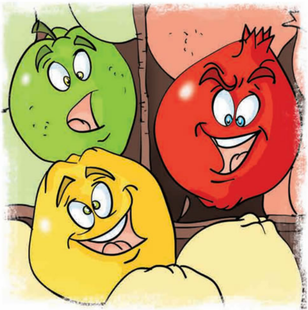
– Yine ne var? Derin derin düşünmeye başladın, dedi.

Güzel yunusun yüzü gülüyordu şimdi.

– Hiç, anneciğim bir şey yok, diye cevap verdi annesine.

– Allah'ın ne kadar merhametli olduğunu

MANAVDAKİ MEYVELER

Manavdaki meyveler konuşuyordu. Ayva şöyle bir çevresine baktı. Sonra da:

– Ben en güzel meyveyim, dedi.

Bu sözü duyan nar birden sinirlendi ve:

– Ne münasebet. En güzel meyve benim, dedi.

Hiç elma durur mu? Şöyle bir etrafına baktı ve kırmızı yanaklarıyla gülümsedi:

– Siz öyle zannedin! En güzel meyve benim, dedi.

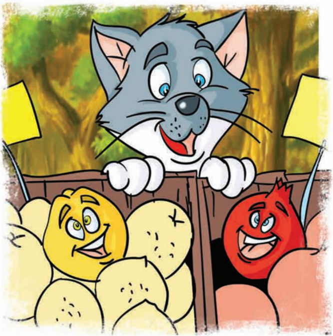
Biraz ötede kivi onlara sessiz sessiz bakıyordu. Gerçi görünüşü biraz patatese benziyordu, ama onu bilenler bilirdi. O da şöyle bir kımıldadı ve ben de buradayım der gibi etrafına bakınıp:

– En güzel meyve benim. Dıştan pek anlaşılmaz, ama benim tadım hepinizden daha başkadır, dedi.

Bunları konuşurlarken oradan bir kedi geçiyordu. Bu kedinin ismi Mırnav'dı. Bu ismi ona "Mır mır!" diye ses çıkardığı için vermişlerdi. Bütün meyveler hep birlikte ona seslendiler:

– Mırnav Kedi, Mırnav Kedi!

Mırnav etrafına baktı ve sesin manav dükkânından geldiğini anladı. Sonra meyveleri gördü. Ardından:

– Efendim, dedi.

Meyveler:

– Bizim hangimiz daha güzel söyler misin?

Mırnav onlara baktı ve gülümseyerek:

– Ben sizi yiyemem ki tadınızı anlayayım, dedi.

Meyveler bu sefer:

– Biz sana lezzetimizden bahsetmiyoruz. Hangimiz güzel onu söyle, dediler.

Mırnav hazır cevaptı. Onlara baktı ve gülümseyerek:

– Dış güzellik aldatıcı olabilir. Belki en işe yaramaz gibi görünen en güzel tada sahiptir, kim bilir, diye cevapladı onların sorusunu.

Meyveler bu cevabı pek sevmediler. Tekrar atışmalarına devam ettiler.

Bu sefer havuç söze karıştı:

– Ben en güzel meyveyim, dedi.

Bütün meyveler bu söze karşı itiraz ettiler.

– Senin meyve olduğun bile belli değil. Nasıl en güzel meyveyim diyebilirsin.

– Hem sizin gibi tadım var, hem lezzetim. Bir de ek olarak demir içeren besinim var.

Bunun üzerine diğer meyveler:

– Hepimizin içinde farklı besinler var. Bu seni bizden farklı bir meyve yapmaz ki, dediler.

Onlar konuşadursun tam bu sırada

dükkânın önüne bir kuş kondu. Bu Gülibik'ti. Buna hepsi çok sevindi. Soru soracakları bir canlı gördükleri için neşeli bir şekilde, "Hişt hişt!" diye ona seslendiler.

Gülibik bu sesi duyunca önce kaçmaya kalktı. Kanatlarını açıp tam uçacakken meyveleri gördü. Bu sesin onlardan geldiğini anlayınca kaçmaktan vazgeçti. Onlara:

– Bana siz mi seslendiniz, dedi.

Onlar hep birlikte:

– Evet, dediler.

– Ne var, niçin çağırdınız beni?

– Sana bir sorumuz var.

– Neymiş sorunuz?

– Bizim hangimiz daha güzel?

Gülibik bu soruya güldü.

– Hanginiz mi güzel? Hepiniz de güzel meyvelersiniz, diye cevapladı bu soruyu.

– Öyle kaçamak cevap vermek yok! Sadece birimizi seçeceksin.

Gülibik:

– Ben size bir şey söyleyeyim mi? Asıl olan dış güzellik değildir. Sizin tadınız, lezzetiniz-

dir. Yani içiniz, özünüz.

Bunun üzerine meyveler şaşkına döndüler. Biraz evvel Mırnav da aynı cevabı vermişti. Hepsi birden:

"Yoksa bunlar birbiriyle sözleştiler mi?" diye geçirdiler içlerinden. Sonra ondan yüz çevirip tartışmaya devam ettiler. Bu sefer portakal:

– Bende C vitamini var. Hem rengim güzel hem kokum hem de içimdeki vitamin.

Bütün meyveler buna itiraz ettiler.

– Şimdi sen de havuç gibi konuştun. Bizim hepimizde az çok vitamin yok mu dur? Elbette var. Onun için bu yönünle övünemezsin, dediler.

Biraz sonra manav elinde bir kova ile meyvelerin tam önüne geldi. Bütün meyveler:

en doğrusunu manav bilir diye düşünerek:

– Saygı değer efendimiz, sahibimiz. Bizlerden hangimiz daha güzel, dediler.

Manav birden şaşırdı. Meyvelerin konuştu-

ğunu ilk defa duyuyordu. Ama bu şaşkınlığı kısa sürdü. Onlara baktı ve gülümsedi.

Hepiniz benim için çok güzelsiniz, dedi.

– Eğer içimizden birini seçecek olsan, bu talihli hangimiz olurdu, dediler.

– Böyle bir seçim yapmam mümkün değil.

– Hadi, hadi sahibimiz, ne olur birimizi seç!

Bu sefer manav kaşlarını çattı ve:

– Ben sizin sahibiniz değilim. Bu nasıl bir söz.

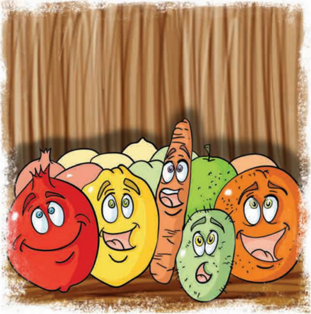
Onlar şaşkın bir şekilde ona baktılar:

– Nasıl! Sen bizim sahibimiz değil misin?

– Elbette değilim. Ben sadece sizi ağaçtan toplayıp pazarda satan biriyim. Yani bir aracıyım. Yoksa sahibiniz değilim. Sizin gerçek sahibiniz sizi yaratandır.

Ardından manav gülümseyerek:

– Bakın, dedi onlara. Siz daha bu konuda bile yanılıyorsunuz. Sahibinizin ben olduğumu sanıyorsunuz. Onun için bu boş çekişmelerden vazgeçin. Çünkü sizin güzelliğiniz de aslında sizin değil.

– Nasıl yani, dedi hepsi birden.

– Evet dedi manav. Sizdeki güzellik, sizi yaratan Yüce Rabbimizin güzelliğinin bir yansımasıdır. Yoksa sizin kendinizden değildir.

– Ya lezzetimiz, tadımız.

– Onlar da Yaradan'ın bilgi, güç ve merhametinin eseridir. O da sizin değildir.

Bütün meyveler şaşkın bir şekilde birbirine baktılar. Öyleyse niçin "Ben güzelim, sen güzelsin." diye çekişiyorlardı. Bu bencilliğin gereği neydi? Bütün meyveler, manava kendilerini mühim bir konuda uyardığı için teşekkür ettiler. Sonra da:

– Bizi boşu boşuna çekişmekten kurtardınız. Aramızdaki dostluk bu yüzden nerdeyse bozulacaktı. Hâlbuki bizim, Yüce Allah'ın bize verdiği güzellikler için gurura hakkımız yoktur. Hepimiz birer yaratığız. Güzelliğimiz de O'ndan, lezzetimiz de. Bunu bize hatırlattığın için sana teşekkür ederiz, dediler.

Manav bu anlayışlı meyvelere:

– Beni anladığınız için asıl ben size teşekkür ederim, dedi.

Sonra onları tek tek silmeye başladı. Meyveler, üzerlerindeki tozların silinmesiyle daha da gülümsüyorlar ve biraz daha güzelleşiyorlardı. Ama şimdiki gülümsemeleri kendilerini göstermek için değildi. Büyük ustayı, yüce sanatçıyı, yani Allah'ı hatırlatmak içindi.